

Kära medarbetare i kyrkans tjänst

Sällan har vi gripit möjligheten att skriva till er alla vid ett och samma tillfälle. Oftast sker kontakten mellan er som beslutsfattare i församling och pastorat och oss som biskopar i samband med en biskopsvisitation.

När vi skriver detta brev är det dags att gå in i budgetarbetet inför nästa år. Förutsättningarna ser rätt olika ut. Medan några församlingar har en god och expanderande ekonomi dras åtskilliga med ett stagnerat eller minskande budgetunderlag. De minskande medlemstalen kommer att medföra ekonomiska prioriteringar och många frågor ställs då på sin spets. Vad är kyrkans mest angelägna uppdrag? Vad måste vi avstå från att satsa pengar på, hur gott ändamålet än synes vara?

Med en krympande ekonomi finns risken att fokus hamnar på organisationens och strukturernas egen överlevnad. Samtidigt är vi alla medvetna om att kyrkan inte finns främst för sin egen skull utan "för världens liv". Att finnas till för andra är en erfarenhet från många andra sammanhang. I den svåraste nöden blir ibland den mänskliga omsorgen som störst. Den obeskrivliga tragedin gångna julhelgen visade på en enastående vilja att hjälpa och stötta, på plats bland de drabbade och runt om i världen. Det finns en genuin, folkligt förankrad vilja att stödja de mest utsatta.

Vi vill nu utmana er att gå vidare på den väg som varje människa och särskilt kyrkan är kallad att gå: "Den som ger åt de fattiga skall ingenting sakna." (Ords 28:27) Eller mer dramatiskt uttryckt: "Ty den som vill rädda sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det." (Matt 16:25) Detta Jesusord gäller inte bara den enskilda människan, det gäller i lika hög grad vår egen kyrka.

Med stor glädje konstaterar vi, trots den sviktande ekonomin i många församlingar, att viljan och beredskapen ökar att ge till dem som är ännu sämre lottade. Allt fler församlingar och pastorat i vårt stift sätter av medel, vid sidan av kollektor och gåvor, till internationellt arbete. Effekten av detta blir inte bara ett ökat stöd till det arbete som bedrivs av Svenska kyrkan och våra systerkyrkor i andra delar av jorden. Det påverkar också oss själva, så att vi ännu tydligare ser vad kristet ansvar och liv handlar om. Ja, vi vågar till och med säga, att delandet av vårt goda - även budgetmedel - med andra är förutsättningen för vår egen överlevnad.

Med all respekt för att det finns församlingar som har så dålig ekonomi att ett stöd till andra ter sig som en omöjlighet, vågar vi ändå tro att det i många församlingar är möjligt att i budgeten inför 2006 avsätta en procent eller något i närheten därav. Drygt 40 av våra pastorat har för 2005 avsatt medel i budgeten (även om det ibland rör sig om mindre summor). Det är en god början. Utmaningen räcks nu vidare till er övriga. Och ni som gjort en försiktig början kan gå vidare på den inslagna vägen.

Vi skulle önska att Uppsala stift med dess församlingar fick gå före i en utveckling där delandet med andra blir en självklarhet. Vi tror att ett sådant handlande skulle bli en signal till många människor i vårt land att kyrkan delar deras längtan efter och kamp för en rimligare värld. Några har till och med uttalat att i en kyrka som avsätter åtminstone en procent till nödställda runt om på jorden är det lättare att stanna kvar som medlem.

Stiftsfullmäktige, era valda representanter från de skilda nomineringsgrupperna, har två år i rad uttalat att enprocentmålet senast år 2006 bör bli verklighet i merparten av stiftets församlingar. Några nomineringsgrupper har övervägt att lokalt driva frågan i den kommande valrörelsen.

Har vi råd att vänta längre? Nej vi tror inte det. Genom ert beslut i budgetprocessen kan ni medverka till att år 2006 blir det år då genombrottet skedde. Gud sörjer för att vi får mångfaldig glädje och frimodighet igen.

Med tillönskan om välsignelse i ert viktiga arbete

KG Hammar
Ärkebiskop

Ragnar Persenius
Biskop